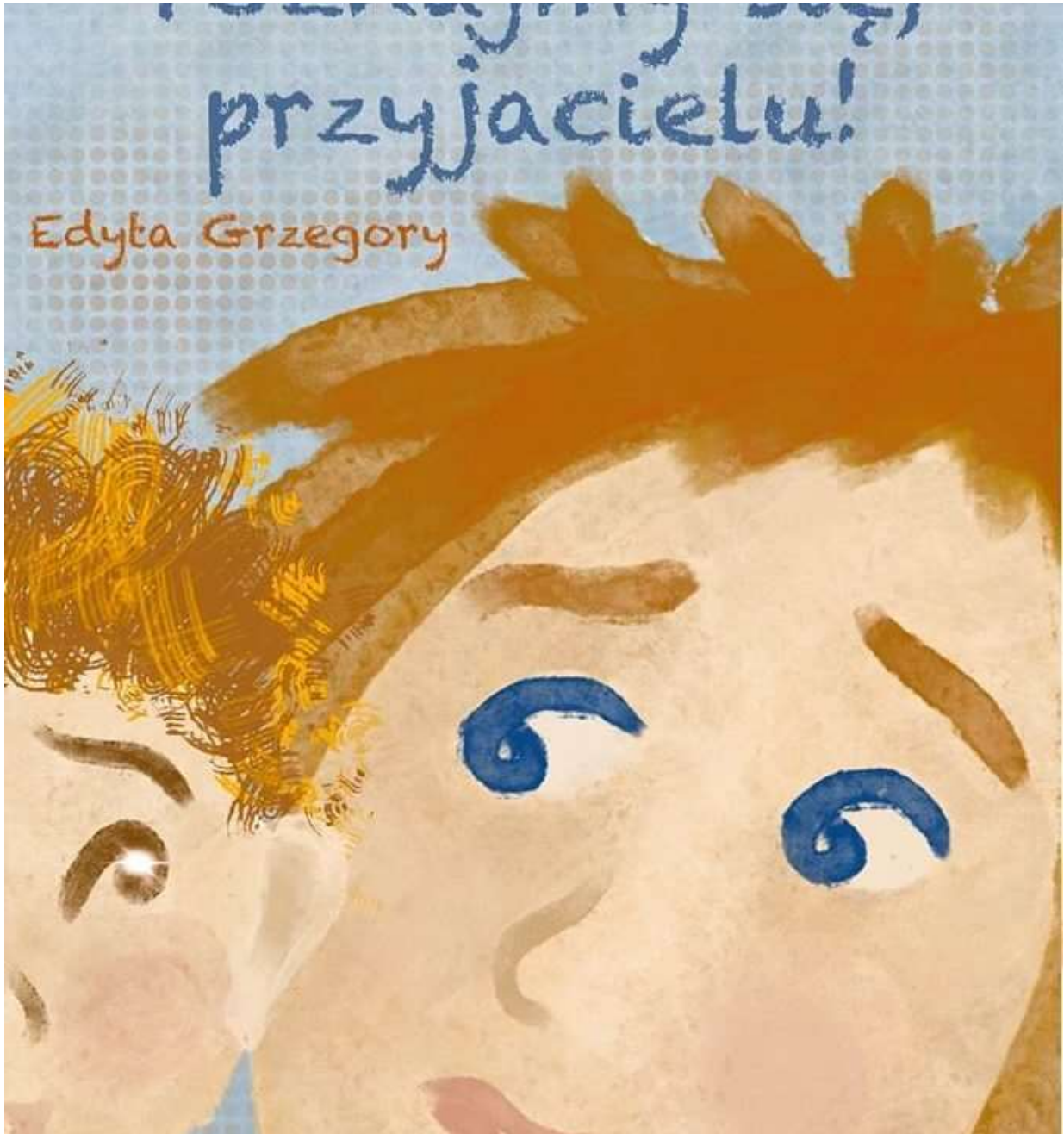


Sprookjes en illustraties

"Laten we afspreken, mijn vriend"

12 mei 2020



De lente bloeide gewoon. Zonlicht gluurde achter het raam naar buiten en verlichtte het interieur van de kleine woonkamer. De woonkamer bevond zich in een appartement op de derde verdieping, in een flatgebouw, op een groot landgoed. Tussen het geroezemoes van gesprekken tussen honderden bewoners van

het landgoed was lange tijd één onderwerp te horen - ze hadden het over een nieuwe, voorheen onbekende ziekte - een virus dat uit een ver land was gekomen.

Hoewel het vooral volwassenen waren die aan het praten waren, weergalmde Ali's geest van angst. Sinds enkele dagen is zijn dagelijkse leven onherkenbaar veranderd. De volwassenen besloten dat het vanwege het virus beter was om thuis te blijven - om niet door elkaar geïnfecteerd te raken. Dus het meisje ging niet naar school en haar ouders werkten in het appartement. In het begin was het zelfs aangenaam, maar na verloop van tijd begonnen de uren langer te worden - ouders waren steeds drukker met werk, Ali miste het gezelschap van een vriend. Er hing een onaangename spanning in de lucht.

'Speel in de kamer, lieverd,' zei mijn moeder. Ali keek haar ontevreden aan. Moeders stem was zacht, maar haar gezicht was duidelijk verontrust.

Het meisje keek naar haar vader, die zenuwachtig op het toetsenbord tikte. Ze fronste, krulde haar mond tot een hoefijzer en begon met tegenzin het speelgoed in elkaar te zetten. Het tapijt lag vol met stenen, puzzels en beeldjes van je favoriete sprookjesfiguren.

Ze legde ze op de plank in haar kamer en ging op het bed liggen, de enige plek zonder verspreide voorwerpen. Chaos heerste niet alleen in de kamer, maar ook in het hoofd van het meisje. Er ging veel door haar heen, wat bijdroeg aan het ongeduld en de irritatie.

Ze sloot haar ogen, en toen ze ze weer opendeed, zag ze dat op de plank - vlak naast het beeldje van een meisje in een blauwe jurk met lange blonde vlechten - een vreemd, onhandig figuur zat met uitpuilende oren en een bange blik.

'Goedemorgen ...' zei de vreemdeling met een licht trillende stem.

- Goedemorgen...? Antwoorde Ali, verrast door het bezoek van de onaangekondigde gast. Ze stond snel op om op de rand van het bed te gaan zitten. - Wie ben je?

- Weet je, we kennen elkaar al heel lang - antwoordde de mysterieuze figuur, die verlegen de kamer rondkeek. - Ik ben al een hele tijd bij je. Ik was daar toen je voor het eerst naar de kleuterschool ging, en daarna naar school ... al een aantal dagen ben ik bijna een stap bij je vandaan.

'Je bent ...' begon het meisje aarzelend.

"Je angst," eindigde, zoals het net bleek, angst.

Hij sprong met een behendige sprong van de plank, manoeuvreerde efficiënt tussen het verspreide speelgoed en liep naar Ali toe, haar hand schuddend ter begroeting.

'Ik weet niet of ik je gedag wil zeggen,' aarzelde het meisje.

"Rustig", antwoordde de angst, zacht glimlachend, "ik kan het virus niet van mij afvangen."

'Daar gaat het niet om,' zei Ali, 'ik denk gewoon niet dat je hier welkom bent,' voegde ze er onzeker aan toe.

De angst werd verward en deed een stap achteruit.

'Ik ...' begon hij met tranen in zijn ogen, 'ik ben hier om je te beschermen.' Ik waarschuw je voor de dreiging en ik geef om je veiligheid. Onlangs herinner ik je bijvoorbeeld aan het regelmatig wassen van de handen. Ik sta aan jouw kant.

Er viel een stilte. Het meisje staaarde in de grote, glinsterende ogen van angst en de traan die over zijn dikke wang liep. Tenslotte liep ze naar hem toe en schudde hem de hand.

'We kunnen hallo zeggen,' zei ze, 'hoewel je soms ondraaglijk kunt zijn.'

"Ja, ik weet het," gaf de angst toe. Hij schudde Ali de hand, zuchtte luid en leunde tegen de muur. - Soms reageer ik te sterk. Soms ben ik te naïef en gemakkelijk om me bang te maken. Controleer daarom of wat u bijvoorbeeld over het virus hoort, waar of niet waar is. Je kunt er je ouders naar vragen. Over het algemeen kan praten met volwassenen die u vertrouwt ons allebei helpen.

Het meisje stelde zich de gedachten in haar hoofd voor en vond dat praten met haar ouders een goed idee was.

'Maar sommige angsten zullen waarschijnlijk worden bevestigd', bekende ze, terwijl ze een onaangename druk in haar maag voelde.

"Helaas", antwoordde de angst, "maar dan kunnen we elkaar ook steunen!" Voegde hij eraan toe, breder glimlachend dan normaal. Er was een gloed in zijn ogen die Ali niet eerder had opgemerkt. - Soms voel ik me beter als ik jouw invloed zie op wat er gebeurt, bijvoorbeeld als je voor jezelf zorgt, de hygiëneregels volgt of als je je oma

belt en vraagt hoe het met haar gaat. Ik denk dat een gesprek met Katia ons ook goed zou doen . Je hebt al heel lang geen contact gehad en je vindt het zo leuk om met elkaar te praten.

'Het is waar,' gaf het meisje toe, terwijl ze haar rug recht trok. Ze voelde kracht en vreugde bij de gedachte om met haar grootmoeder en vriendin te praten. Maar na een tijdje keek ze fronsend en zakte in elkaar, en voegde eraan toe ... maar ik heb geen enkele invloed op alles en soms ben ik gewoon bang voor wat er zal gebeuren ...

Angst kwam naar haar toe en omhelsde haar stevig.

'Dat is ook prima,' zei hij. - Je kan het voelen. Dan is het de moeite waard om het te delen met iemand die dicht bij je staat, een knuffel, een slokje thee ... want hoewel er soms geen oplossing is, is het goed om deze keer gewoon samen te zijn.

'Laten we voor onszelf zorgen,' zei Ali, de hele tijd angst in haar armen.

Na een tijdje voelde ze warme, heldere lentestralen op haar oogleden. Ze deed haar ogen open. Het bleek dat ze nog steeds op het bed lag.

"... dus het is maar een droom ..." dacht ze.

Deze keer werd ze echter niet bang gemaakt door haar angst. Ze kende hem tenslotte persoonlijk en vond dat hij het goed bedoelde. Ze wist hoe ze voor zichzelf moest zorgen. Onverwacht ging de deur naar de kamer open. Mijn ouders kwamen kijken hoe het met haar ging. Het meisje sprong met een bekende, behendige sprong van het bed en viel recht in hun armen.
